

Mauri Koskela
Juhlapuhe Kymenlaakson Rauhanturvaajat ry:n 50-vuotisjuhlassa Haminassa
7.9.2018

Kymenlaakson Rauhanturvaajat ry rouva puheenjohtaja, hyvät kriisinhallintaveljet ja -sisaret, arvoisa juhlayleisö.

Olen erittäin iloinen voidessani onnitella 50 vuotta juhlivaa yhdistystä sekä Suomen Rauhanturvaajaliiton että omasta puolestani. Rauhanturvaajaliiton kannalta juhlivalla Kymenlaakson Rauhanturvaajilla on merkittävä asema, sillä onhan se kautta aikain järjestyksessään toinen Pekka Jormanaisen johdolla rauhanturvaajien toimintaa tukemaan perustettu yhdistys. Päivämäärä oli 4.9.1968. Hamina taas on itselleni merkittävä

paikka tulla puhumaan. Aloitinhan työurani ja perheeni kasvattamisen nimenomaisesti täältä 35 vuotta sitten.

Ihmisen elämässä 50 vuotta merkitsee keski-ikää. Siihen on varmasti mahtunut niin ylä- kuin alamäkiäkin. Varmasti myös virheitä. Ihmisille ominaista on kuitenkin oppia virheistään ja olla toistamatta niitä. Maailmanhistoriassa 50 vuotta taas on lyhyt aika. Valitettavasti sen osalta on todettava, että virheistä ei tunnuta oppivan ja samoja ongelmia esiintyy sykleissä. Kun katsomme ajassa taaksepäin vuoteen 1968, löytyy useita liittymäpintoja tähän päivään. Neuvostoliitto päätti avustaa Tsekkoslovakiaa ns. Prahan keväässä. Jotkut kutsuvat sitä Tsekkoslovakian miehitykseksi. Samana vuonna Israelilainen matkustajakone joutui arabiterroristien hyökkäyksen kohteeksi Ateenassa Kreikassa. Israelin ilmavoimat tuhosi kostoksi

13 libanonilaista matkustajakonetta Beirutissa kaksi päivää myöhemmin. Kuulostavatko esimerkit tutuilta nykypäivän uutisista? Listaa voisi jatkaa loputtomiin.

Sytä näiden tapahtumien kululle on varmasti monia, mutta yhteisenä tekijänä on kaikissa ollut tavallisten ihmisten kärsimys sekä kriisejä seurannut pakolaisaalto joko maan sisäisesti tai naapurimaihin. Joissain tapauksissa pakolaisaalto on ulottunut myös Eurooppaan ja Suomeen. Näin kävi myös laajemmassa mittakavassa vuonna 2015, jolloin yli 30 000 pakolaista saapui Suomeen turvapaikanhakijoina. Tänä päivänä Migri varoittaa jopa 100 000 pakolaisen aallosta lähitulevaisuudessa. Varmasti mukaan mahtuu paljon aidossa hädässä olevia ihmisiä, mutta juuri kahden vuoden komennukselta Lähi-Idästä palanneena, voin sanoa seuraavassa aallossa ainakin Lähi-Idästä

tulevan sodan karaisemia ja ääriliikkeisiin kuuluneita taistelijoita, jotka eivät kaihda mitään toimia asiansa eteenpäin viemisessä.

Tästä olisi syytä oppia paljonkin ja huojentavaa on ollut havaita viimeaikaiset pyrkimykset ratkaista ongelmia niiden syntysijoilla. Tällä vältetään se, että pakolaisstatuksen omaavien ihmisten ei tarvitse paeta heille tutuilta alueilta usein vaarallisen matkan kautta heille täysin vieraisiin maihin ja kulttuureihin. Lähellä kohdemaata voitaisiin myös paremmin kontrolloida sitä, millaista ainesta kohdemaan hyväksytään ja estää ääriaineksen pääsy eteenpäin. Samalla voitaisiin säästää kustannuksia ja ehkäistä ns. pakko-palautukset, joista viimeaikoina on runsaasti uutisoitu. Mikäli kriisien ehkäisemiseksi tai ratkaisemiseksi tarvitaan myös

kansainvälistä väliintuloa, sille on löydyttävä valmiuksia. Kaikessa tässä myös Suomella on oma roolinsa, kuten on ollut jo vuodesta 1956 alkaen. Kaikki te rauhanturva- ja kriisinhallintatehtävissä olleet olette edustaneet Suomen valtiota ja osallistuneet sen ulko- ja turvallisuuspolitiikan toteuttamiseen, joka varsin usein unohdetaan.

Arvoisat kuulijat!

Nykypäivän kriiseissä harvoin pelkkä sotilaallinen väliintulo enää riittää. Kriisit ovat muuttuneet kompleksisemmiksi. Aiemmin kriisi saattoi olla kahden maan välinen, joka ainakin väliaikaisesti ratkaistiin rauhansopimuksella tai aselevolla ja tulitauolla. Näitä valvomaan lähetettiin rauhanturvajoukot. Nykypäivän kriiseissä osapuolia saattaa olla useita ja ulkopuoliset

toimijat pyrkivät myös vaikuttamaan suoraan kriisipesäkkeisiin. Tällaisten kriisien ratkaisemisessa tarvitaan konflikteja ehkäisevää rauhanvälitystä, humanitääristä apua, siviilikriisinhallintaa, kehitysyhteistyötä ja kansainvälisten järjestöjen toimintaa, vain muutamana mainitakseni. Siinä olisi Suomella näytön paikka. Kotimaassa puhumme kokonaisturvallisuudesta, joka muodostuu koko yhteiskunnan voimavarojen valjastamisesta yhteiseen käyttöön kriisien ennaltaehkäisemiseksi sekä ratkaisemiseksi. Kriisinhallinnassa sitä kutsutaan kokonaisvaltaiseksi kriisinhallinnaksi. Meidän tulisi ja kannattaisi profiloitua siinä missä me olemme vahvoilla ja muodostaa siitä uusi vientituote.

Suomalaisia on näissä tehtävissä aina arvostettu. Syitä tähän on monia. Ensinnä-

kin itsenäistymisemme aika ja sen opetukset ovat meillä varsin tuoreessa muistissa, toisekseen Suomi ei ole koskaan ollut suurvalta, eikä sen painolastia ole harteillamme, kolmanneksi yleinen sivistystasomme sekä koulutuksemme tehtäviin on huippuluokkaa ja neljänneksi haluaisin mainita suomalaisten asenteen. Suhtaudumme neutraalisti kriisin osapuoliin, kuuntelemme heitä ja käymme vielä neuvotteluja ongelmien ratkaisemiseksi, kun muut jo tarttuvat aseeseen. Tällä olemme saavuttaneet osapuolten kunnioituksen ja mahdollisuuden jatkaa tehtävien toteuttamista vaikeiltakin näyttäneissä tilanteissa. Kiitos kaikille teille mukana olleille!

Hyvä juhlayleisö!

Tänä vuonna 50 vuotta täyttävä Suomen Rauhanturvaajaliitto tekee työtä sen

eteen, että äänemme tulisi kuulluksi päätöksiä tehtäessä. Pyrimme myös siihen, että me kriisinhallintaan osallistuneet saisimme sen tunnustuksen ja tuen, jonka voimme katsoa ansaitsevamme. On kohtuullista odottaa, että isänmaa pitää huolen niistä vapaaehtoisista, jotka ottavat huomattavan henkilö- ja perhe-kohtaisen riskin lähtiessään annettua tehtävää Suomen puolesta toteuttamaan. Yhtenä päämääränä tulee olla jäsenistön määrän kasvattaminen. Tällä mahdollistamme leveämmät hartiat tehtävien toteuttamiseksi, mutta myöskin lisäämme Rauhanturvaajaliiton painoarvoa niissä neuvottelupöydissä, joissa päätöksiä tuesta ja etuuksista tehdään. Toivonkin jäsenyhdistysten olevan aktiivisia vaikuttajia mm. alueensa kansanedustajien ja muiden vaikutusvaltaisten tahojen suuntaan.

Olemme valmistelleet myös uuden vielä vahvistamattoman päämäärän ja vision liitollemme. Siinä on pyritty kiteyttämään toimintamme kulmakivet tiiviiseen ja ymmärrettävään muotoon. Se kuuluu seuraavasti:

”Suomen Rauhanturvaajaliitto on sotilaalliseen ja siviilikriisinhallintaan osallistuneiden henkilöiden etujärjestö, joka pitää huolta henkilöstön ja heidän sidosryhmiensä hyvinvoinnista, vertaistuesta sekä etuisuuksista ennen operaatioita, operaatioiden aikana sekä niiden jälkeen. Rauhanturvaajaliitto osallistuu kokonaisturvallisuuden tukemiseen sekä tekee puoluepoliittisesti ja ideologisesti sitoutumattomaa rauhantyötä ja välittää sitä koskevaa luotettavaa tietoa, pitää huolta sotiemme veteraaneista ja heidän perinnöstään sekä edustaa maamme kaikkia veteraaneja Maailman Veteraanijärjestössä.”

Kymenlaakson Rauhanturvaajat on ollut ja on aktiivinen toimija sekä alueellisesti että myös liittomme puitteissa. Hyvänä esimerkkinä voidaan mainita hiljattain avattu Rauhanturvaamisen ja Veteraanityön perinnekeskus, Wanha veteraani, jonka perustajajäseniä Kymenlaakson Rauhanturvaajat ovat. Hankkeen yhteydessä yhdistys osoitti joukkovoimaansa ja sen, että talkoohenki elää yhä. Lisäksi yhdistys on osallistunut vahvasti muuhun rauhanturvaamisperinteiden vaalimiseen, rauhanturvatoiminnan tunnetuksi tekemiseen ja sotiemme veteraanien tukemiseen. Salpavaellus on ansiostanne saatu vakiintuneeksi tapahtumaksi liiton vuosisuunnitelmassa. Voitte siis olla aidosti ylpeitä saavutuksistanne, joita kannattaa näin 50 vuotisjuhlan merkeissä juhlistaa.

Hyvät Kymenlaakson Rauhanturvaajat!

Vielä kerran haluan onnitella juhlivaa yhdistystänne ja toivottaa menestystä tulevalle toiminnallenne sekä rauhallista ja turvaisaa syksyä.

Kiitos